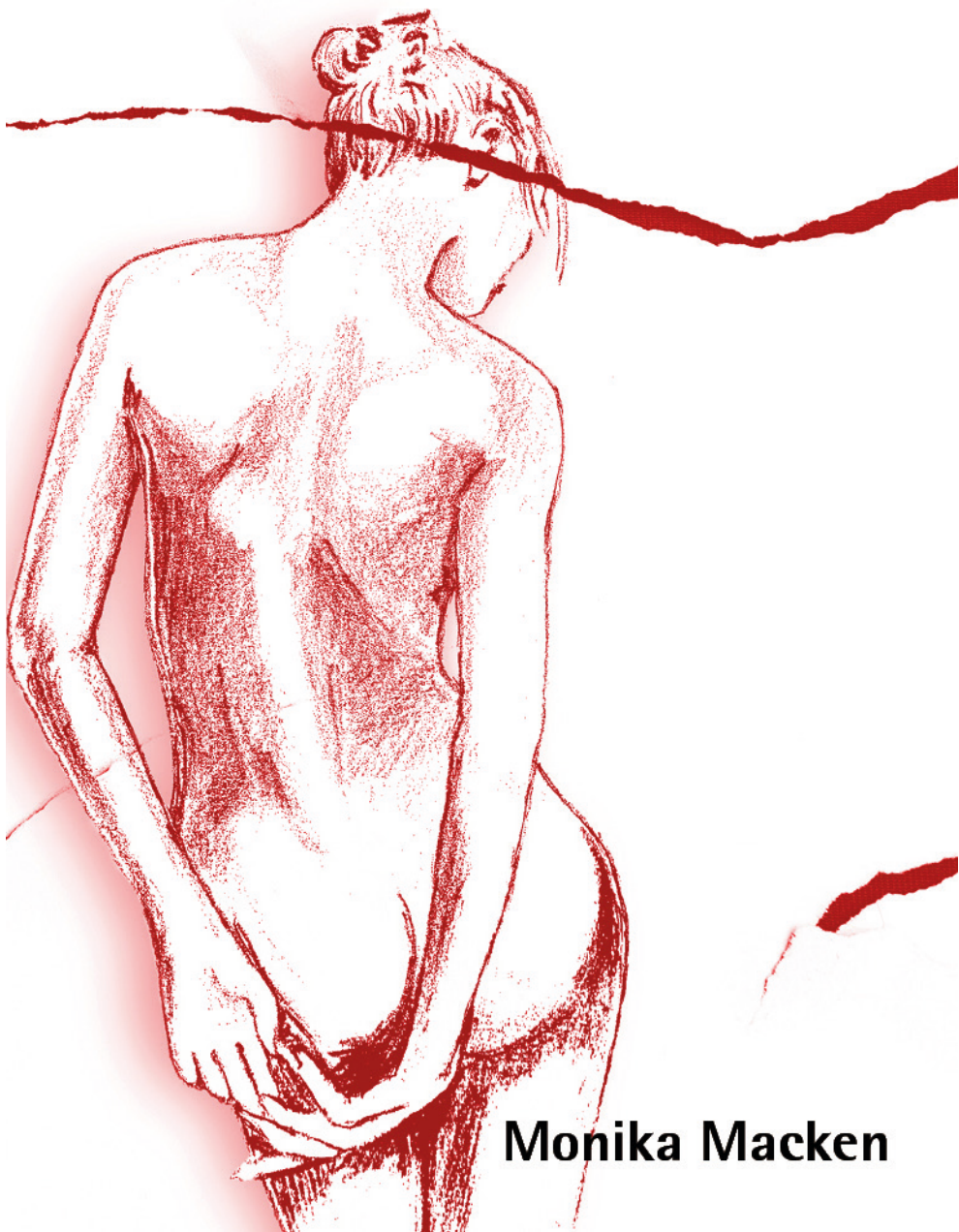

SCHEUREN

Monika Macken

Inkijkexemplaar

Monika Macken

SCHEUREN

Ambilicious Breda | Kalmthout

Eerste druk 2021
Copyright © Monika Macken

Omslag vormgeving Probeeld | Ambilicious
Omslagillustratie Paul van der Laan

Binnenwerk vormgeving Ambilicious
Taalkundige redactie Antoinette van der Steeg | Ambilicious
Hoofdredacteur Inanna van den Berg | Ambilicious

ISBN 978-94-93210-98-1 | NUR 301

Copyright © 2021 Ambilicious, Breda
www.ambilicious.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

SCHEUREN

‘Ik vind jouw beelden griezelig.’

Hij kon er hartelijk om lachen. ‘Ik zou willen dat iedereen zo eerlijk was ...’ Hij had een middernachtstem en lichtgroene ogen. ‘Maar, in een trendy galerie als deze houden de meesten hun mond.’

Waarom hij zulke ondingen maakt, vroeg ik hem niet met de vaste overtuiging dat hij tussen de lakens tot wat beters in staat was. Ik nam afscheid, liep langs iets dat op een verpletterde koe leek. Kunst dus.

Ik, Dalia, had nooit gedacht dat ik de vijftig zou halen: grootmoeder met longkanker, moeder met seniele dementie, broer zelfmoord. Toch word ik binnen twee dagen, drie uur en twaalf minuten drieënvijftig. Een feest komt er niet, er valt trouwens niets te vieren. Vriendinnen heb ik niet (meer), mijn ex is naar Portugal vertrokken met zijn vriend. Een vreemde ervaring: je eigen man, met wie je behoorlijk wat vreemde standjes hebt uitprobeerde, die plots het achterwerk van een andere vent verkiest. Een heel aantrekkelijke vent ook nog. Misschien had ik een ruilhandel moeten voorstellen, maar dan werd de situatie helemaal een klerezooi.

Op het internet zoek ik de kunstenaar van de verpletterende koe. Ah, gevonden. Hij heeft een website om u tegen te zeggen: Milan Sirone, geboren in Genk, Italiaanse vader, Vlaamse moeder. 38 jaar, dat is even schrikken, hij zag er ouder uit.

Ik stuur hem toch een mail omdat zijn ogen precies passen bij de kleur van het slaapkamerbehang en bied hem een interview aan in een pretentieuze kunsttijdschrift, waarin ik af en toe een even pretentieuze artikel mag plegen. Dat zal wel in goede aarde vallen bij Milan S., want zo onsterfelijk beroemd is hij nu ook nog niet. Een wat koele

mail, geen complimenten over zijn werk natuurlijk, niet te gretig. Misschien heeft hij wel lelijke handen of vuile nagels.

Nadat ik de mail verstuurd heb, klap ik de laptop dicht en kijk in de spiegel handig gepositioneerd op de lange blinde muur. Magere balans: kleine neus, mooi kapsel (dure kapper), verzorgde tanden, aanvaardbaar aantal rimpels (dure crèmes). Zou hij het interview aanvaarden? Ergens in een koffiebar met hipsters in gescheurde jeans, liefst mannelijk – ik haat concurrentie, vooral als ze strakke billen hebben. Als verjaardagscadeau komt er een behoorlijk snel antwoord op mijn mail. De grote kunstenaar wil zich laten interviewen. Vereerd voel ik me niet, alleen nieuwsgierig en een beetje geil. Liefst in de namiddag, over twee dagen, in een koffieshop. Bingo!

De vragen die ik hem ga stellen zijn niet belangrijk, mijn décolleté speelt de hoofdrol. Bijrollen zijn voor mij de lipstick en de oorhangers. Wanneer er niets aan mijn oren bengelt voel ik me naakt. Hopelijk brengt hij geen iPad mee met een voltallige verpletterde kudde op. En drinkt hij geen gemberthee. Zou absoluut niet passen bij zijn middernachtstem.

Ik kijk niet wie er op Facebook wensen heeft gestuurd met melige rozen en Rolling Stones-lippen. Heb wel spijt dat ik die van Mick Jagger nooit écht gesavoureed heb.

Drieënvijftig ben ik dus. Een saai getal, noch vis noch vlees. Een saaie dag ook met miezerige pluiswolken en dito lucht. Mijn flat past bij de lucht, stoffig en chaotisch, met een nukkig koffiezetapparaat (leeftijdsgrens overschreden).

Bij Giovanni drink ik een cappuccino zoals het hoort, met een laag melkschuim die aan de bovenlip blijft plakken. Mijn ex likte die er af, toen hij de charmes van zijn eigen geslacht nog niet ontdekt had en we elkaar nog schaamtelos en langdurig zoenden 'en plein public'. Waarom blijf ik steeds weer aan hem denken, ook al heb ik een hekel

aan kleffe nostalgie en weet-je-nog-toestanden. Want nu is het effect van de cappuccino weer naar de maan en voel ik me weer alsof het cijfer 53 op mijn voorhoofd gebrand staat. Ik pak mijn tas, wuif schijnbaar opgewekt ciao ciao naar Giovanni en stap de auto in. Op de radio klinken de klanken van Mozart, ik verander van zender. Radiohead, past beter bij mijn humeur. Moet je van Mozart houden als je drieënvijftig bent en artikels schrijft over kunstenaars? Niks moet, denk ik, en rijd door een rood licht.

De flat ruikt muf, vlug een geurkaars, een routine in goede dagen. In Nederland noemen ze zo iemand een 'geurtjesmens': ik word al misselijk wanneer iemand in mijn nabije omgeving naar zweet ruikt. Laten we hopen dat Milan een behoorlijke douchegel gebruikt en geen acrylspullen koopt van een postorderbedrijf. Dat hij geen witte slips draagt. Laat ik me geen illusies maken. Misschien zal hij zelfs geen zin hebben om zijn pantalon te laten zakken voor een iets te rijp exemplaar. Ik klap de laptop open, check de mails. Niks bijzonder, Facebook blijft dicht. Zet de televisie aan, kijk naar een oude aflevering van The Bridge. Morgen om elf uur zit ik oog in oog met Milan S. Hopelijk brengt hij zijn middernachtstem mee.